

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 27	Utgitt 23. juli	1949
Innhold.		Side
Bruksregler for Dragås—Singsås statsalmenning		517
Skr. om stengjengtid for utsalsstader i Vats		520
» om tillatelse til bruk av gift til fangst av rovdyr i Kolvereid		520
Bestem. om endr. av bestem. om rasjonering av bestrykningsmidler		521
Skr. om jakttid m. v. på alker m. v. i Vestfold		521
» om fredings- og jaktbestem. for div. fylker i Sør-Norge		521
» om vedtekt til bygningsloven for Arendal		521
» om regulering av en del av Refsnes skog og Krona i Moss		521
Lov om Norges Kommunalbank		522
» om brigde i mellombels lov om tillegg til § 21 i fengselslova		525
» om endringer i lov om sild- og brislingfiskeriene		525
» om endr. i lov om anlegg av taubaner og løypestrenger		537
» om fordeling av kommunal inntektsskatt, ilignet entreprenørfirmaer og andre som utfører bygge- eller anleggsarbeid i kommuner med store krigsskader m. v.		538
Midlert. lov i henhold til midlert. konvensjon mellom Norge og Finland om forholdsregler mot at rein kommer over grensen mellom de to riker		540
Res. om krav til minsteutdannelse for arbeidsledere, montører m. v. ved elektriske anlegg m. v.		546
» om statens andel ved veddemål ved totalisator ved veddeløp		546
» om bevitnelse om registrering for verdipapir		547

Bruksregler for Dragås—Singsås statsalmenning 5. juli. i Singsås.

(Fastsatt av Landbruksdepartementet med hjemmel i § 48 i lov om skogvesenet av 22. juni 1863.)

§ 1. Bruksberettiget som ønsker trevirke fra statsalmenningen til gårds- og/eller seterbruk må, med oppgave over eiendommens navn, gnr. og bnr., innen 1. april hvert år sende skriftlig oppgave til almenningsstyrets formann over det virke som anses nødvendig for nærmeste hogsttermin og med opplysning om hva virket skal brukes til. Til rekvisisjoner som kommer inn etter at fristen er utløpet, tas intet hensyn, med mindre styret finner at særlige omstendigheter er til stede.

5. juli. § 2. Snarest etter utløpet av forannevnte frist behandler styret i et møte hvortil skogforvalteren gis betimelig varsel, de innkomne søknader om trevirke. Over forhandlingene føres protokoll. Styret sender snarest, og senest innen 1. mai, forslag til skogforvalteren om:

- a) Hvor meget trevirke av forskjellig slags det bør utvises til gårdsbruk.
- b) Hvor meget trevirke av forskjellig slags det bør utvises til seterbruk.

§ 3. Skogforvalteren bestemmer størrelsen av det årlige hogstkvantum, og utvisningen skal være avsluttet innen 31. oktober. Minst 1 av almenningssstyrets medlemmer skal delta i utvisningen. Blinkingsmannskap betales av almenningsskassen. Er skogforvalteren eller hans stedfortreder forhindret i å lede utvisningen, kan han overlate dette til skogvokteren og almenningssstyret som i tilfelle selv bestemmer utvisningstiden. Utvisningen av seterved kan han overlate til skogvokteren.

§ 4. Almenningsstyret foretar fordeling av det utviste virke blant de bruksberettigede, og underretter dem snarest om hva som er bevilget og utvist.

Styret fører utvisningsprotokoll hvori det utviste kvantum innføres på hver bruksberettiget eiendom. Protokollen skal føres à jour til enhver tid, og kan av skogforvalteren forlanges utlånt til gjennomsyn.

§ 5. Hogst til gårdsbruk kan foregå i to terminer à 14 dagers lengde. Tiden bestemmes og kunngjøres av almenningssstyret etter konferanse med skogforvalteren. Hogst til andre tider er forbudt. Hogst av setervirke kan dog tillates også til andre tider.

Med hensyn til hogst og drift er de bruksberettigede undergitt skogforvalterens myndighet og de av ham fastsatte driftsregler.

For all hogst gjelder følgende hovedregler:

- a) Virket skal være blinket og merket på rot og stamme med blinkeøks godkjent av skogvesenet.
- b) Merket på roten skal bli stående igjen.
- c) Det skal tubbes lavest mulig, bjørka med glatt stubbe.
- d) Treet skal nyttes fullt ut, og avfallet opparbeides.
- e) All unødig skade på gjenstående skog ved uforsiktighet, hogst av ublinkede trær, oppblinking av veier m. v. er forbudt. Hogst-avfall må ikke legges slik at det sperrer grøfter, bekker og veier.
- f) Det hogne virket skal sammenlunnes og merkes tydelig med nr. og navn. Stubbene merkes på samme måten.

§ 6. Skogvesenet kan bestemme at hogst og drift i årets blinkestrekning til de bruksberettigede, helt eller delvis, skal foregå som fellesdrift for almenningsskassens regning.

§ 7. Almenningsstyret fastsetter regler for betaling av avgiften på det åvirkede, og dens størrelse til enhver tid. Avgiften inngår i almenningsskassen og anvendes til gjennomføring av bruksreglene m. v. etter styrets bestemmelser. Ny bevilgning meddeles ikke før avgiften for det tidligere bevilgede er betalt. 5. juli.

§ 8. Utvisningen gjelder kun for første vinter etter at den er gitt, og virket skal hjemkjøres samme vinter. Foreligger gyldig grunn, kan styret gi ett års utsettelse med hogst og framdrift. Er utvist virke ikke hogget, eller hogget virke ikke hjemkjørt innen bestemt tid, kan vedkommende nektes utvisning påfølgende år. Hvis bruksberettiget ikke innen to år fra utvisningsdagen har avhentet utvist virke, faller dette tilbake til statsalmenningen uten at vedkommende har krav på tilbakebetaling av erlagt avgift. Sådant virke kan derpå utvises til andre bruksberettigede, eller selges av skogvesenet til dekning av forvaltningsutgifter.

§ 9. Inntil Landbruksdepartementet annerledes bestemmer, betaler det offentlige skogvokterens hele lønn. Skogvokteren ansettes og avskjediges av skogvesenet, og er med hensyn til oppsyn og skogens behandling og skjøtsel skogforvalterens underordnede.

§ 10. Never- og barkflekking, bar-, løv- og rishogst på stående skog er forbudt uten skogforvalterens spesielle tillatelse for hvert enkelt tilfelle. Likeså kull- og tjærebrenning.

§ 11. Ingen materialer, som er mottatt fra statsalmenningen, må gis ringere anvendelse enn den som er oppgitt ved innmeldelsen. Salg, overdragelse eller lån til andre er forbudt. Almenningsstyret plikter å påse at disse bestemmelser overholdes, og bruksberettiget som handler i strid med dem, kan inntil videre nektes trevirke fra statsalmenningen.

§ 12. Virke til seterbruk hogges kun etter utvisning, men er avgiftsfritt. Til gjerdefang utvises kun undertrykte eller skadde trær og tørt til ved, fortrinnsvis tørt og avfall.

§ 13. Almenningsstyret anordner betryggende regnskapsførsel og utferdiger fornøden instruks. Årsmøtet velger to regnskapskyndige revisorer som må godkjennes av skogforvalteren. Revidert regnskap for tiden 1. juli—30. juni og årsberetning framlegges for de bruksberettigede på årsmøte som sammenkalles av styret innen utgangen av september med minst 14 dagers varsel. Over forhandlingene føres protokoll.

§ 14. Overtredelse av disse bruksregler er belagt med straff.

§ 15. Disse regler trer i kraft fra 1. august 1949. Fra samme dato oppheves de eldre regler.

7. juli.

Skriv frå Kommunal- og arbeidsdepartementet.

Etter fullmakt gjeve ved kgl. resolusjon frå 25. april 1924 stadfester departementet i samhøve med lov nr. 5 frå 25. juli 1913 vedtaket åt Vats heradstyre, Rogaland fylke, i møte 12. mai 1949 om brigde i § 1 i den vedtekta som gjeld om stengjingstid for utsalsstader.

Brigdet gjeld inntil vidare å rekne frå 27. juli 1949.

Frå same dagen fell § 1 i den eldre vedtekta burt.

Den nye § 1 i vedtekta lyder så:

A. Utsalsstader for varer skal med dei undantak som er nemnde nedanfor på kvardagar vera stengde frå kl. 18 til kl. 8.30.

Påske-, pins-, jol- og nyårsafta stengjer ein kl. 15.

B. På sun- og heilagdaggar skal det vera heilt stengt.

8. juli.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

Med hjemmel i § 22 i jaktloven av 20. mai 1899 og kgl. resolusjon av 25. september 1931 gis med dette tillatelse til å bruke gift til fangst av rovdyr i Kolvereid herred i Nord-Trøndelag fylke.

Giften må ikke legges ut i tida 1. mai til 1. november og må samles inn hvert år innen 1. mai.

Tillatelsen gjelder inntil videre.

9. juli.

Bestemmelse om endring av Forsynings- og gjenreisningsdepartementets bestemmelser av 27. juni 1947 om rasjonering av bestrykningsmidler.

(Gitt 9. juli 1949 av Forsynings- og gjenreisningsdepartementet i medhold av lov nr. 5 av 14. mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer og kgl. resolusjon av 20. februar 1948.)

I.

§ 1 skal lyde:

Følgende bestrykningsmidler er undergitt omsetnings- og bruksregulering etter §§ 2 og 3:

1. Linolje (alle sorter).

2. Strykeferdig maling som inneholder mer enn 7,5 % linolje, unntatt strykeferdig maling i emballasje som inneholder inntil 1 kg (1/1 std.).

3. Tykkreven maling (malingpasta) som inneholder mer enn 4 % linolje, unntatt tykkreven maling i emballasje som inneholder inntil 1 kg.

4. Golvolje eller andre oljer som inneholder mer enn 15 % linolje.

II.

Disse bestemmelser trer i kraft 13. juli 1949.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

9. juli.

Med dette oppheves Landbruksdepartementets bestemmelse av 5. juni 1948 om innskrenket jakttid på alker, lomvier og lundefugli Vestfold fylke. Det i samme bestemmelse satte forbud mot å drive jakt i sjøen på de foran nevnte fugler fra motorrevet fartøy eller fartøy på slep i en avstand av 2 kilometer fra land — herunder holmer og skjær, opprettholdes. Likeledes opprettholdes forbudet mot innsamling av egg av de nevnte fugler.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

11. juli.

Med hjemmel i § 44 i jaktloven av 20. mai 1899 og kgl. resolusjon av 25. september 1931 har Landbruksdepartementet fastsatt følgende fredings- og jaktbestemmelser som gjelder for følgende fylker: Østfold, Akershus, Hedmark, Oppland, Buskerud, Vestfold, Telemark, Aust-Agder, Vest-Agder, Rogaland, Hordaland, Sogn og Fjordane, Møre og Romsdal, Sør-Trøndelag og Nord-Trøndelag:

1. Tiur, røy, orrhane, orrhøne, jerpe og rugde fredes for jakt og fangst i 1949.
2. Jakttiden for rype for jaktseasonen 1949—50 skal være fra og med 15. september 1949 til utgangen av februar 1950 og for hare fra og med 10. oktober 1949 til utgangen av februar 1950.
3. Gjeldende særbestemmelser i de nevnte fylker vedkommende omhandlede fugler og dyr faller bort.
4. Overtredelse av bestemmelsene er straffbar.

Skrivelse fra Forsynings- og gjenreisningsdepartementet.

13. juli.

I henhold til § 3 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 stadfester departementet vedtak av Arendal bystyre i møte 28. juni 1949 om vedtekt til § 150 i bygningsloven, sålydende:

1. Gårdsrom, ganger og trapper skal holdes i ren og pyntelig stand, samt holdes belyst i den utstrekning bygningskontrollen finner nødvendig. Lys- og luftegraver skal holdes under stadig tilsyn og avfall og urenslighet uoppholdelig fjernes.
2. Ubebygde tomter skal holdes i ryddig og ordentlig stand etter bygningsrådets nærmere bestemmelse.

Skrivelse fra Forsynings- og gjenreisningsdepartementet.

13. juli.

I henhold til § 27 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 stadfester departementet vedtak av Moss bystyre i møte

13. juli. 27. juni 1949 om regulering av en del av Refsnes skog og Krona, Moss.

Videre stadfester departementet, i henhold til lovens § 3, bystyrets vedtak s. d. om vedtekter i tilknytning til reguleringen med en endring foretatt av departementet.

Vedtektene lyder slik:

1. Bebyggelsen skal være åpen, villamessig med våningshus ikke over 2 fulle etasjer.

2. Våningshusene legges i slikt forhold til de regulerte veger som bebyggelsesplanen viser. Hvis forskriftsmessig avstand oppnås, kan mindre utbygg på våningshuset tillates foran byggflukten, når det ikke gis større framspring enn 2 meter og ikke oppføres i mer enn 1 etasje.

3. Garasjens størrelse må ikke overskride 18 m². Plaseres garasjen i kjelleren bortfaller retten til frittstående garasje eller garasje utført som tilbygg til våningshuset.

4. Mot gater og plasser skal gjerdene avsnittsvis gjennomføres ensartede. Innvendig i kvartalene oppsettes gjerdene av netting. Gjerdenes høyde skal være ca. 1 meter.

5. Husenes farger må godkjennes av skjønnhetsrådet.

6. Unntakelser fra disse bestemmelser (unntatt for punkt 5) kan, hvor særlige grunner taler for det, tillates av bygningsrådet innenfor den i bygningsloven og de for alminnelige bygningsvedtekter for Moss optrukne ramme.

For øvrig gjelder bestemmelsene i bygningsloven og de alminnelige bygningsvedtekter for Moss.

15. juli. Lov om Norges Kommunalbank.

Nr. 1.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 30. juni 1949 som lyder så:

Kapitel 1. Formål og fond.

§ 1. Norges Kommunalbank har til formål å yte lån til:

- kommuner, bygningskommuner og havnekasser,
- kommunelag,
- lag eller sammenslutninger til fremme av elektrisitets- og vannforsyning når en eller flere kommuner har skutt inn en del av aksje- eller andelskapitalen eller har garantert for lånet.

§ 2. Bankens grunnfond dannes av statsmidler på den måte som Stortinget bestemmer. Fondet skal utgjøre minst 30 millioner kroner når denne lov trer i kraft.

Fondet tilhører staten, men tjener til sikkerhet for bankens

forpliktelser. Det kan ikke kreves tilbake før banken er opphevd og dens forpliktelser dekket. 15. juli.

Nr. 1.

Av fondet betales renter til staten etter en rentesats som Kongen fastsetter med Stortingets samtykke.

§ 3. Et reservefond skal legges opp av bankens overskott etter reglene i § 5.

Blir banken opphevd, skal det som er igjen av fondet når bankens forpliktelser er dekket og staten har fått grunnfondet tilbake, nyttes til beste for kommunene etter vedtak av Stortinget.

§ 4. Et risikofond skal legges opp ved et prosentvis fradrag i hvert enkelt lån. Kongen eller den han bemyndiger fastsetter størrelsen av fradraget.

Når lån blir gitt mot garanti av et garantifond som nevnt i lov av 25. mars 1949, går fradraget i den garanterte del av lånet til garantifondet.

Bestemmelsen i § 3, annet ledd gjelder også for risikofondet.

§ 5. Overskott på bankens drift etter at renter av grunnfondet er dekket, legges ved regnskapsårets slutt til reservefondet. Er noe av grunnfondet tidligere brukt til dekning av driftunderskott, skal overskottet først nyttes til å føre tilbake det som er brukt av grunnfondet.

Underskott på bankens drift dekkes ved regnskapsårets slutt av risikofondet, og om det er utilstrekkelig, av reservefondet. Er heller ikke reservefondet tilstrekkelig, dekkes resten av grunnfondet.

Kapitel 2. Styret.

§ 6. Banken har sitt sete i Oslo.

Banken skal ledes av et styre på 5 medlemmer med personlige varamenn. Stortinget velger formannen og varaformannen med varamenn. Kongen oppnevner de 3 andre medlemmer med varamenn.

Tjenestetiden er 4 år. Den regnes, når ikke annet blir bestemt, fra 1. januar i det år som følger etter valget eller oppnevningen.

Stortinget velger en kontrollkomité på 3 medlemmer med personlige varamenn. Funksjonstiden er 4 år.

En banksjef, som styret tilsetter med 6 måneders gjensidig oppsigelsesfrist, skal stå for bankens daglige ledelse. Han deltar i styrets møter, men uten stemmerett.

§ 7. Et medlem av styret kan ikke være med og behandle søknad om lån til en kommune, et lag eller en sammenslutning hvor han har tillitsverv eller i hvis tjeneste han er tilsatt, og heller ikke når han er medlem av styret for en kommune som har aksjer eller andeler i laget eller sammenslutningen eller har garantert for lånet.

§ 8. Banken forpliktet ved underskrift av to styremedlemmer.

15. juli. Banksjefen skal ha prokura. Styret kan også gi prokura til
 Nr. 1. andre tjenestemenn i banken.

§ 9. Styret sender vedkommende departement hvert kvartal et utdrag av bankens regnskaper og ved hvert års utgang beretning om bankens virksomhet. Beretningen sammen med beretning fra kontrollkomitéen legges fram for Kongen og tilstilles Stortinget.

Kapitel 3. Innlån og utlån.

§ 10. Staten garanterer de lån som banken opptar. Lånene må godkjennes av vedkommende departement.

Når banken utsteder ihendehaverobligasjoner for deler av et større lån, gir departementet obligasjonene påtegning om statens garanti.

Det samlede beløp av bankens lånemidler må ikke overstige det 10-dobbelte av grunnfondet med tillegg av inntil en halvdel av bankens andre fond.

§ 11. Lån som banken yter, betales ut i kontanter med det beløp som styret bestemmer under hensyn til den nominelle rente for lånet, og til det fradrag som er omhandlet i § 4.

Når det finnes ønskelig og låntakeren samtykker, kan lånet helt eller delvis betales ut i bankens egne ihendehaverobligasjoner etter den kurs styret bestemmer.

Styret fastsetter renten, avdragsmåten og avdragstiden. Lån kan ikke gis for lengre tid enn 40 år.

Styret kan tillate en låntaker å betale større avdrag enn fastsatt eller å innfri lånet helt ved en av de avdragsterminer som er avtalt.

Kapitel 4. Forskjellige bestemmelser.

§ 12. Kongen gir nærmere forskrifter om bankens organisasjon og virksomhet og fastsetter godtgjørelsen til styrets medlemmer og kontrollkomité og til bankens tjenestemenn.

§ 13. Vedkommende departement fører tilsyn med bankens virksomhet og gir forskrifter om revisjon av bankens regnskaper.

§ 14. Denne lov trer i kraft 1. juli 1949.

Fra samme tid oppheves lov om Norges Kommunalbank av 12. februar 1926 med senere endringslover.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 15. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

Lov om brigde i mellombels lov av 28. mars 1947 om tillegg til § 21 i fengselslova. 15. juli.
Nr. 2.

VI HAAKON, Noregs Konge, gjer kunnigt:

at Oss er fyrelagt vedtak frå Stortinget av 5. juli 1949 som lyder so:

I.

I mellombels lov av 28. mars 1947 om tillegg til § 21 i lov om fengselsstellet og om tvangsarbeid av 12. desember 1903 skal § 1 lyda slik:

Reglane i § 21 i fengselslova, om utslepping på prøve, får for fangar som er dømde i tida 1. juli 1945 til 30. juni 1950 dette avvik:

1. Har fangen den dagen han tar til å sone, krav på frådrag for varetekt, skal det som er meir enn 90 dagar av dette frådraget, takast med når det vert rekna ut kva dag han kan sleppa ut på prøve.
2. Fangen kan verta slept ut på prøve, endå om han ikkje skal sone så mykje som 5 månader når varetektstida er frårekna, og endå om han ikkje har sona så mykje som 4 månader av tida som er att når varetektstida er frårekna.

II.

Denne lova tar til å gjelda straks.

Di hev Vi godkjent og stadfest, liksom Vi hermed godkjenner og stadfester dette vedtaket som lov, under Vår hand og riksseglet.

Gjeve på Oslo slott 15. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

Lov om endringer i lov om sild- og brislingfiskerierne av 25. juni 1937. 15. juli.
Nr. 3.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 5. juli 1949 som lyder så:

I.

I lov om sild- og brislingfiskerierne av 25. juni 1937 skal følgende bestemmelser lyde:

§ 1, nytt fjerde ledd:

Når sild- eller brislingfiske og annet fiske samtidig foregår på samme område, kan vedkommende departement eller den dette bemyndiger uten hensyn til hva som er bestemt i denne lov eller

15. juli. andre fiskerilover — fastsette de regulerende bestemmelser (herunder havdeling og forbud mot bruk av visse redskaper) som er nødvendige for å unngå skadeforvoldelse eller av andre grunner viser seg nødvendige.

§ 3. Ingen må innfinne seg på fiskefeltet med fartøy eller båt som kan fiske med roret eller på annen måte slepe fiskeredskaper med seg.

§ 4. Ingen må på fiskefeltet plasere fartøy, båt eller redskaper på sådan måte at de skader eller unødig kommer i veien for fiskere som allerede har begynt sitt fiske. Fartøy eller båt som ikke ligger forankret, og som ikke har redskaper ute, skal på oppfordring flytte, hvis de ligger i veien for fiskere som har begynt fisket eller går i gang med å sette ut sine redskaper.

§ 5. På fiskefeltet må ingen fortøye fartøy eller båt slik at trafikken eller andres fangstmuligheter unødig hemmes.

Når fartøy eller båt ute på fiskefeltet har fortøyninger i land, skal det midt på landspringet anbringes et godt synlig vak. Fra solnedgang til soloppgang skal det dessuten holdes forsvarlig vakt som i tide gjør fartøyer eller båter som nærmer seg, slik at de kan komme i berøring med fortøyningen, oppmerksom på denne.

§ 8, annet ledd.

Fartøyer eller båter må heller ikke ankre på sådanne steder unntaken i nødsfall.

§ 9, nr. 1 og 3.

1. Å sette ut garn som skal være faststående og løftet fra bunnen i større lengde enn 60 favner. Sådanne garnlenker skal alltid være forsvarlig forankret i begge ender for å holdes på plass. Vedkommende departement kan dispensere fra disse bestemmelser for enkelte distrikter. Bunn garnsetninger må ikke overstige 36 favner. Også for andre sildefiskerier kan Kongen treffe bestemmelse — for et enkelt fylke eller deler av et fylke — om største tillatte lengde for faststående garnlenker.

3. Å ha mer enn 2 synlige vak på garnilene. Vakene skal ha minst 3 favner lange stjerner. Reisingene må ikke være lengre enn forsvarlig. Vedkommende departement kan dispensere fra disse bestemmelser for nærmere bestemte distrikter.

§ 10, tredje og nytt fjerde ledd.

Med de unntakelser som er nevnt i denne paragraf og den unntakelse som er nevnt i § 25, er det forbudt for alle å ferdes eller oppholde seg på setteri fra 1 time etter solnedgang til 1 time før soloppgang. I samme tidsrom er det forbudt for settegarnslag å søke etter sild eller å ferdes på vanlige settegarnsfelter i fangstøyemed eller å sette settegarn. (Jfr. § 32).

Den som om dagen sleper notbåter eller andre fangstbåter, skal så vidt mulig gå utenom setteriet. 15. juli.

Nr. 3.

§ 11, bokstav a. og d.

a) Den som begynner å sette ut sin drivgarnslenk, skal som signal herfor om dagen heise en kurv (eller garnblåse eller liknende) på toppen av formasten samt gi et langt og to korte støt i dampfløyten eller annet lovlig tåkesignalapparat. Bestemmelsen i § 6 gjelder også for drivgarn.

d) Når redskapene er satt ut, skal behørig vakthold anordnes, således at fornøden manøvre kan utføres på korteste varsel. Jfr. sjøveisreglenes § 29.

§ 12, bokstav c, nr. 1.

c) 1. Signal som betyr oppfordring til å trekke, gis ved et langt og fire korte støt i dampfløyten (tåkeluren). Sådant signal skal også gis av snurpenotlag som står i fare for å drive eller er drevet ned på drivgarnslenk.

§ 14, punkt 2, annet ledd.

Samtidig med at en garnlenke kappes, skal den som kapper tilkjennegi dette ved å gi 4 korte støt i dampfløyten (tåkeluren). Sådant signal skal også gis av snurpenotlag som stikker hull på, kapper eller i øvrig beskadiger blåser tilhørende drivgarnslenk. Fra det annet fartøy (eller båt) skal da svares med samme signal for å tilkjennegi at man er oppmerksom på situasjonen.

§ 17. Med uttrykket not forstås i dette avsnitt også snurpenot som brukes som landstengnot. To eller flere nøter som skjøtes sammen regnes for en not. Ved fiske i Finnmark, Troms og Nordland fylker skal dog ikke mer enn to nøter som er skjøtet sammen regnes for en not.

Når det er landnotlag til stede, anerkjennes garn kun som not hvor de anvendes av hovedkasteren eller etter hans anmodning til sperring av mindre sund eller liknende, og de etter de foreliggende omstendigheter anses å sperre effektivt. Godtgjørelsen for bruken av garnene fastsettes i mangel av minnelig overenskomst etter reglene i § 68, annet til femte ledd.

§ 18, avsnitt II, tredje og fjerde ledd.

Er fangsten skjedd på den måte at den er innesluttet mellom to eller flere nøter tvers over sund, og tilhører nøtene forskjellige notlag uten at der er sluttet lag, deles den mellom nøtene stående fangst som ved lagsslutning. Eneretten til fisket innen det sperrede område vinnes i slike tilfelle for et tidsrom av 36 timer sønnenfor Stad og 24 timer nordenfor Stad.

Er fangsten etter utløpet av de foran nevnte tidsrom ikke sikret ved inndraging av noten eller ved sidesteng, skal noten på

15. juli. oppfordring av oppsyn eller politiet — eller hvis oppsyn ikke er i
Nr. 3. virksomhet — tillike av lag som har lovlig steng utenfor, straks
tas opp.

§ 18, avsnitt III.

Deles innløpet til en våg eller fjord ved holmer eller skjær i flere deler, blir disse å betrakte som ett innløp med hensyn til fiskernes rettigheter etter denne lov. Når et innløp er delt som foran nevnt, og vanlig sperring ellers har funnet sted, er det ikke nødvendig — for å vinne enerett til fiske — å avsperre løp hvor dybden ved alminnelig lavvann ikke overstiger 1 meter i distriktene sønnenfor Stad, og en halv meter i distriktene nordenfor Stad.

§ 20, avsnitt I, siste punktum.

I mangel av minnelig overenskomst blir hvers andel å fastsette etter reglene i § 68, annet til femte ledd.

§ 21, første ledd.

Gjøres kast med landnot i stor avstand fra land, og der brukes fartøyer eller båter med driftsmaskin til landdragingen, da har notlaget rett til det sjøområde som noten omspinner, regnet etter en rett linje trukket mellom dragingsfartøylene på notens begge ender. Avstanden fra notens ender til dragingsfartøyenes baug må ikke overstige 75 favner.

§ 24, bokstav b, annet og tredje punktum.

Kan dette ikke skje uten å risikere at den utenforstående kan tape sin fangst, skal begge lag eller grupper gå sammen og andelen i det da felles steng avgjøres etter reglene i § 68, annet til femte ledd, om ikke enighet oppnås mellom partene. Skjønnnet avgjør i tilfelle om betingelsene etter første punktum i nærværende post b er til stede.

§ 26, første ledd.

Kongen kan bestemme at på særlig viktige kastevåger, i trange fjorder og i sund for sildeinnsig, skal det være forbudt — innen de grenser som blir fastsatt — å bruke snurpenot til snurping, herunder å snurpe sammen snurpenot som er satt som landnot eller å gjøre rundsteng med snurpenot.

§ 28, første punktum.

Under snurpenotfiske må fartøy eller båt ikke ankre opp (varpe opp) på sådan måte at der oppstår fare for at drivende nøter, eller drivende fartøy med not på siden, av strøm eller vind kan bli satt ned på det oppankrede fartøys eller båts fortøyninger.

§ 28, nytt annet ledd.

Når snurpenot er satt ut om natten, skal hver av notbåtene føre lanterne med hvit lys som er synlig hele horisonten rundt. Hvis noten ligger i lenger avstand enn 46 meter fra notbåtene på noe

punkt, skal vedkommende notlag, når andre fartøyer nærmer seg, markere flåen ved å vinke med et hvitt lys på det punkt av noten som i forhold til vedkommende fartøys kurs ligger lengst borte fra notbåtene. Dekkede farkoster med not ved siden skal ved nærmelse av andre fartøyer rette sin lyskaster i den retning noten står.

§ 31, del A, sjette ledd.

Dispensasjonen skal vanligvis gis for en fiskesesong om gangen. Dispensasjonen kan helt eller delvis tilbakekalles i løpet av sesongen.

§ 31, del A, åttende ledd.

De av departementet gitte dispensasjoner trer i kraft 3 døgn etter at kunngjørelse er utferdiget. Tilbakekallelse av dispensasjon trer i kraft straks hvis ingen annen bestemmelse er truffet.

§ 32, nytt annet ledd.

Oppsynssjefen kan fastsette generelle bestemmelser om hva der skal anses som setteri.

§ 33. Slepning av snurpenot er forbudt hvor det kan voldes skade på utestående redskaper.

§ 37 del A.

I tiden fra og med 1. januar til og med 31. mai er opptak av brisling forbudt. Kongen eller den han overdrar det til kan forlenge dette forbud utover 31. mai for hele kysten eller for avgrensede områder for så vidt organisasjoner av fiskere og hermetikfabrikker er blitt enige om forlengelsen.

§ 39, nytt tredje og fjerde ledd.

Det er forbudt for fiskefartøyer å rette sine lyskastere mot passerende fartøyer.

Kongen kan utvide, innskrenke eller oppheve forbudet mot lysing etter sild og treffe regulerende bestemmelser om hva der etter denne paragraf skal anses som landnotlag.

§ 41. I innbyrdes kappestrid mellom landnotlag og snurpenotlag som bruker snurpenoten til snurping, har det lag som først har begynt å kaste, og som uten usedvanlig opphold fortsetter med kastingen, retten til det havområde som noten antas å ville omslutte.

§ 44, nytt siste ledd.

Tvistigheter om erstatning etter denne paragraf avgjøres i mangel av minnelig overenskomst etter reglene i § 68, annet til femte ledd.

§ 50. Det er forbudt på fiskefeltet:

1. Å forbeholde eller overlate fiske- eller fangstplass til enkelte lag til fortrengsel for andre.
2. Å treffe foranstaltninger for å sikre eller bevare fiske- eller fangstplass for seg selv eller andre når man ikke har tilstrekkelig med redskaper og mannskaper til stede. Dette gjelder dog

15. juli
Nr. 3.
- ikke for lag som anvender særskilt lysebåt når hovedfarkosten på grunn av forholdene ikke kan fortøyes eller forankres i nærheten av lysebåten — forutsatt at der er vakt ved lysebåten som kan gi underretning om hvor farkosten er.
3. At snurpenotlag lodder i annet snurpenotlags lys eller ved hjelp av særskilt lysebåt eller liknende forsøker å trekke silden fra annen manns lys.
 4. At snurpenotlag ankrer opp eller setter ut redskaper i annet snurpenotlags lys.
 5. At garnlag etter solnedgang og utenom de egentlige settegarnsfelter setter sine redskaper i snurpenotlags lys.
- § 51, 1. ledd.

Under fiske i «åte» kommer bestemmelsen i §§ 11, 12 og 14 ikke til anvendelse, men derimot bestemmelsen i § 6 foruten sjøveis-reglene.

§ 52. Den som under trekking av egne redskaper har andres redskaper sammenviklet med sine, plikter — såfremt det er andre lag på samme felt — uten opphold og så lenge sammenviklingen finner sted, å tilkjennegi dette ved sådant signal:

2 trekantede flagg som er minst 50 cm lange og 30 cm høye med en avstand av 3 fot mellom flaggene. Det øverste må rage minst 3 meter over stevnen på udekkede og minst 4 meter over dekket på dekkede farkoster.

Hvis trekking ikke kan foregå uten at andres redskaper påføres skade, må trekking ikke påbegynnes før det kommer så mange lag til stede at det er forsvarlig å trekke, eller man så vidt mulig har forsøkt å varsle samtlige interesserte. Under trekking av sammenviklede redskaper kan hvert av de deltagende lag forlange å sette en mann ombord til hvert av de øvrige. Er ikke alle eiere til stede, skal om mulig samtlige sammenviklede redskaper bringes i land av dem som har deltatt i trekkingen. Redskaper som tilhører eiere som ikke har deltatt i trekkingen, skal overleveres eieren, oppsynet — eller hvis oppsyn ikke er i virksomhet — til lensmannen innen de frister som er nevnt i § 53.

Kan ikke samtlige sammenviklede redskaper bringes i land, forsynes den gjenværende del med forsvarlige iler og plaseres så vidt mulig således at faren for at redskapene skal gå tapt, ikke er større enn før trekkingen begynte.

Om den som har trukket andres redskaper i henhold til bestemmelsene i denne paragraf, har krav på godtgjørelse samt godtgjørelsens størrelse, kan forlanges avgjort av nærmeste oppsynsfunksjonær i forening med to av ham oppnevnte fiskere. Det samme gjelder tvist om deling av fangst på sammenviklede redskaper.

I tilfelle berging av redskaper foretas av oppsynet eller særskilte foretagender som er underlagt oppsynet, bestemmer oppsynet hvordan bergingen skal gjennomføres. 15. juli. Nr. 3.

§ 53. Den som berger fordrevet eller tapt fiskeredskap (herunder redskaper som står igjen etter at et felt er forlatt av fiskerne) eller fangstbåter, lettbåter eller annet utstyr tilhørende fiskefarkoster, skal så snart skje kan og i ethvert fall innen 48 timer, anmelde bergingen til oppsynet om sådant er i virksomhet.

Oppsynet skal straks overta det bergede og sørge for forsvarlig oppbevaring, kunngjøring m. v.

Er oppsynet ikke i virksomhet, plikter lensmannen i det distrikt hvor bergingen fant sted eller hvor ilandbringelsen av det bergede foregikk, å overta det bergede slik som for oppsyn bestemt.

Hvor oppsyn ikke er i virksomhet, kan bergeren også selv sørge for forsvarlig oppbevaring av det bergede og bringe bergingen til alminnelig kunnskap ved oppslag eller annen forsvarlig måte. Melder eier seg ikke innen 14 dager, skal anmeldelse om bergingen skje til lensmannen som så behandler det bergede etter bestemmelsene i §§ 54, 55 og 56. Den lensmann som mottar sådan anmeldelse, må alltid underrette lensmannen i det distrikt hvor bergingen har funnet sted.

Er bergeren under 14 år, påhviler anmeldelsesplikten etter denne paragraf bergerens foreldre eller foresatte.

§ 54. Den som foretar berging som nevnt i § 53, har rett til bergelønn som ikke må overstige det bergedes verdi. Berget fangst tilfaller alltid bergeren. For øvrig fastsettes bergelønningen overensstemmende med det sedvanemessige, eller hvis det ikke eksisterer noen sedvane, til hva som må anses rimelig. Bergelønn for redskaper kan helt eller delvis bortfalle hvis verdien av fangsten må antas å gi rimelig vederlag for bergeren. Bergelønningen fastsettes av oppsynet eller av lensmannen hvis oppsyn ikke er i virksomhet. Berger og eier kan innen 3 dager etter at de er blitt kjent med fastsettelsen, bringe avgjørelsen inn for vedkommende oppsynssjef hvis den er fastsatt av en oppsynsfunksjonær. Er det ikke ansatt oppsynssjef eller er avgjørelsen fattet av en lensmann, kan avgjørelsen innen samme frist bringes inn for vedkommende politimester. Avgjørelser av oppsynssjefen og politimesteren er endelige.

De samme bestemmelser som er nevnt foran gjelder ved berging av redskaper som foretas av oppsynet eller særskilte foretagender som er underlagt oppsynet.

§ 55. Eieren er ikke forpliktet til å løse inn det som er berget. Det bergede kan ikke forlanges utlevert før bergelønn og omkostninger er dekket.

15. juli. ~~§ 55.~~ ~~Bergeren har ikke krav på å få bergelønnen utbetalt før denne~~
Nr. 3. er innbetalt av eieren eller før salg av det bergede har funnet sted. Overtar oppsynet det bergede, kan dog dette straks utbetale bergelønn.

§ 56. Hvis eieren ikke melder seg innen 6 uker etter at bekjentgjørelse om bergingen er kunngjort eller hvis ikke bergelønn og andre utgifter er betalt innen den frist som måtte bli fastsatt i kunngjøringen, kan det bergede selges ved auksjon eller avhendes på annen betryggende måte. I tilfelle salg ved auksjon beregnes ikke gebyr til statskassen.

Utbyttet av salget etter at omkostningene ved oppbevaring, kunngjøring, bergelønn m. v. er dekket, tilfaller en for fiskerne gagnlig innretning etter vedkommende departements nærmere bestemmelse. Vedkommende departement utferdiger nærmere regler for regnskapsavleggelsen.

§ 57. Ved handel med fersk sild og brisling skal ved sildens oppmåling enten benyttes justert 20 liters mål, eller justert halv eller hel hektoliters mål, eller vekt. Når kjøper og selger er enige derom, kan ved oppmålingen også benyttes annet mål, som er tillatt etter lovgivningen om mål og vekt.

Kongen eller den han bemyndiger kan bestemme at salg av brisling eller sild i sin alminnelighet eller til bestemte anvendelser skal foregå etter vekt.

§ 60. Om fiske dagen før søn- og helligdager gjelder følgende:

- a) Snurpenot må ikke kastes lenger enn til kl. 22.
- b) Landnot må ikke kastes lenger enn til kl. 24.
- c) Drivgarn må være tatt opp av sjøen innen kl. 24.
- d) Andre redskaper må være tatt opp av sjøen innen kl. 22.

Den som har redskaper som omhandlet i punkt c og d stående i sjøen etter de der nevnte tidspunkter, må godtgjøre at dette skyldes værhindringer eller andre ekstraordinære omstendigheter som han ikke burde tatt i betraktning.

Etter de tidspunkter som er nevnt i punkt a, b, c og d, og så lenge helligdagsfredningen varer, er det forbudt for fiskere innen vedkommende redskapsklasse å fange eller søke etter brisling eller sild. All lodding anses i denne forbindelse som søking etter brisling eller sild.

Opptagning av innestengt sild er forbudt fra klokken 24 natt til søn- og helligdag og til klokken 24 søn- og helligdag, med mindre naturhindringer eller andre uforutsette hindringer har forårsaket stans i opptakingen, så den ikke har kunnet tilendebringes innen klokken 24. Opptagningen kan da fortsette inntil klokken 7 morgen. Det er også tillatt fra klokken 14 ettermiddag å ta opp sild som skal

brukes til agn i fersk tilstand (ikke frossen) ved de store fiskerier, 15. juli.
når dette er nødvendig av hensyn til transporten. Nr. 3.

Etter klokken 24 søn- og helligdag kan alle redskaper igjen benyttes så snart det er lovlig adgang hertil etter gjeldende bestemmelse i denne lov. To eller tre sammenhengende helligdager betraktes i denne forbindelse som én dag. Også utenfor den foran nevnte tid er det tillatt på søn- og helligdager å trekke redskaper som står ute på grunn av uvær, samt å berge not og fangst som står i fare for å tapes. Når oppsyn er i virksomhet må settegarnslag som i medhold av denne bestemmelse vil trekke sine redskaper på søn- og helligdag, på forhånd underrette oppsynet om at trekking vil finne sted, samt når dette vil skje.

Opptaging av brisling eller småsild som skal brukes til hermetisk nedlegging, er tillatt søn- og helligdag fra klokken 17 når det er nødvendig fordi varen skal transporteres over så lang avstand at det er fare for at den vil ta skade ved å ligge over i is.

Den adgang til fiske som er fastsatt i denne paragraf, kan Kongen ytterligere innskrenke eller utvide for enkelte distrikter.

§ 61. Enhver som gjør skade på utestående redskap (herunder også snurpenot og drivgarn) skal erstatte skaden — herunder tap av fangst og fiskespille — selv om det ikke er handlet uaktsomt.

Retten kan helt eller delvis fritta for erstatningsplikt etter første ledd hvis den skadegjørende godtgjør at skaden er skjedd ved utilregnelig uhell.

§ 62. Den som under konkurranse om fangstmuligheter foretar handlinger som etter god skikk og bruk anses utilbørlige, skal erstatte den derved voldt skade.

§ 63. Ved fastsettelsen av skadeserstatning etter denne lov tas ikke hensyn til fiskespille i forholdet mellom settegarnslag innbyrdes med mindre skaden er uaktsomt voldt.

§ 64. For skadeserstatning som noen er tilpliktet eller har vedtatt etter denne lov, hefter vedkommende notlags eller båtmannskaps fartøyer, båter, redskaper og fangst.

§ 65, sjette ledd nr. 1. Oppsynssjefen skal treffe bestemmelse om:

1. Hvilke av de i oppsynet ansatte betjenter skal være bemyndiget til å være formann i voldgiftsretter etter § 68, annet ledd.

§ 66. Enhver som skriftlig eller muntlig innkalles til å møte for oppsynet i anledning av saker som oppsynet har til behandling etter denne lov, plikter straks å møte dersom vedkommende ikke oppholder seg mer enn 5 km fra møtestedet. Den som uteblir kan avhentes.

De innkalte plikter å avgi forklaring med de unntak som følger

15. juli. av straffeprosesslovens §§ 176—178, 180 og 255 samt tvistemåls-
 Nr. 3. lovens §§ 204—209.

Den som oppsynet tilskrriver i private saker som man har under behandling, plikter å svare innen 14 dager etter at brev er mottatt dersom svar er forlangt.

§ 67. Tvistigheter som reiser seg av fisket, eller av handel som foregår der og henger sammen med fisket, bør oppsynets tjenestemenn så vidt mulig søke bilagt i minnelighet overensstemmende med hva rett og billighet tilsier, når deres bistand søkes. En oppsynsfunksjonær skal ikke megle når han er i en slik stilling som nevnt i domstolslovens § 106 eller når det foreligger andre særegne omstendigheter som er skikket til å svekke tilliten til hans uhildethet.

Et forlik som er inngått ved oppsynets bistand, har virkning som en rettskraftig dom når det er underskrevet av partene og partenes underskrift er bekreftet av en oppsynsfunksjonær. Den forpliktete etter forliket kan under fullbyrdelsen gjøre gjeldende at et sådant forlik er ugyldig av følgende grunner:

1. Når det er uforbindende som overenskomst.
2. Når det er tvetydig eller selvmotsigende.
3. Når det er inngått under medvirkning av en oppsynsfunksjonær som var inhabil, og det gjøres sannsynlig at dette har hatt innflytelse på forliket og
4. Når oppsynet under meklingen har hevdet en åpenbart uriktig rettsoppfatning eller har villedet partene og det gjøres sannsynlig at dette har hatt innflytelse på forliket.

§ 68. Blir partene enige om å avgjøre tvistespoersmålet i saker som omhandlet i § 67 ved voldgift, er oppsynets tjenestemenn pliktige til å overta vervet som oppmann om det kreves. Likeså til å søke oppnevnt voldgiftsmenn — i det antall og så vidt mulig fra den eller de kommuner partene måtte ønske — for å få saken behandlet etter reglene i tvistemålslovens kap. 32.

Når påstandsbeløpet i saker som nevnt i § 69 ikke overstiger kr. 1 000 og kravet er oppstått under fiske som det er anordnet særskilt oppsyn for etter denne lov, kan fordringshaveren forlange at tvisten avgjøres av en voldgiftsrett med oppsynssjefen eller en av oppsynssjefen bemyndiget oppsynsbetjent som formann og to av formannen oppnevnte fiskere som øvrige medlemmer. Begjæring om avgjørelse ved voldgift må framsettes før oppsynet heves. Reglene i tvistemålslovens §§ 459—473 får tilsvarende anvendelse så langt de passer.

Hvor oppsyn ikke er anordnet, påhviler de plikter som er nevnt i første og annet ledd henholdsvis den lensmann partene enes om

og lensmannen i det distriktet hvor stenget er satt eller notkastet 15. juli.
gjort. Nr. 3.

Voldgiftsrettens medlemmer har krav på sedvanlig skyss- og kostgodtgjørelse. Daggodtgjørelsen fastsettes av Kongen.

Utgiftene ved voldgiften bæres av den part voldgiftsretten pålegger det, eller av begge parter etter voldgiftsrettens fordeling.

§ 69. Sivile rettstvister som:

1. bygger på bestemmelser i denne lov eller bestemmelser utferdiget i medhold av loven,
2. angår erstatning for tap av eller skade på utestående redskaper og/eller fangst selv om ansvar bygger på annet grunnlag enn nevnt i punkt 1,
3. bygger på lagsslutning eller angår godtgjørelse for assistanse ved berging av fangst,
4. angår fordelingen av utbytte m. m. innen det enkelte lag på fartøy, folk og redskaper,
5. angår fiskernes og mannskapers krav på sitt lag eller rederiet i deres egenskap av fiskere eller mannskaper,
6. angår godtgjørelse for bruk under fiske av fiskefartøy, fangstbåter og annet fiskeutstyr,
7. angår krav på grunn av sammenstøt eller påseiling mellom fiskefartøyer,

kan, hvis ikke annet følger av tariffavtale eller ufravikelig lovbestemmelse, innbringes for vedkommende fiskedommer hvis saksøkte oppholder seg i hans jurisdiksjon når stevning kommer til retten, eller der ellers er verneting for saken i hans jurisdiksjon. Forliksmekling er unødvendig.

Er fiskedommeren tillike embetsdommer, fortsetter han behandlingen av de saker som er kommet inn til ham før oppsynet er hevet, selv om ikke dom er avsagt når oppsynet heves. Ellers gjelder reglene i § 73, annet ledd, tilsvarende.

Under hovedforhandlingene deltar to domsmenn.

Rettsgebyrene i sådanne saker skal være de samme som for alminnelige sivile saker.

Godtgjørelsen til domsmennene fastsettes av Kongen. Må reiser foretas, får domsmennene sedvanlig skyss- og kostgodtgjørelse som utredes av statskassen.

§ 77, bokstavene e og nytt l.

Hvor enten forholdene i alminnelighet eller særlige omstendigheter måtte gjøre det nødvendig, kan vedkommende departement eller den som det overdrar det til:

- e) Forby drivgarnsfiske på strekninger hvor dette antas særlig å volde skade på andre redskaper, fastsette største antall garn

15. juli.
Nr. 3.

- not.

og utstyr m. m. 1900 10 12 270 16 200 100 7002 13 1001 1911 30

som oppsynet fastsetter og tilnærme samlet ved sesongens slutt.

gere straffebud.

selsstraff inntil 6 måneder anvendes.

for det lag som den skyldige tilhørte da overtrædelsen fandt sted.

inndras.

av fangsten eller fangstens verdi alltid linne sted.

fangster a anse som ulovlige.

Inndragning etter denne paragraf er ikke straff.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

juni 1937 om sild- og brislingfiskeriene. I nevnte lov overføres sam- 15. juli.
tidig § 78 fra kap. 14 Om rettergangsregler, straffebestemmelser Nr. 3
m. v. til kap. 13 Forskjellige bestemmelser.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og be-
krefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 15. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

Lov om endringer i lov om anlegg av taubaner 15. juli.
og løypestrenger av 14. juni 1912 nr. 1. Nr. 4.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 5. juli 1949 som
lyder så:

I.

Følgende bestemmelser i lov om anlegg av taubaner og løype-
strenger av 14. juni 1912 nr. 1 skal lyde slik:

§ 1. Taubaner, herunder skitrekk, skal ikke kunne anlegges
eller tas i bruk uten tillatelse av Kongen og på vilkår som deri
fastsettes.

Kongen kan gi alminnelig tillatelse til drift av flyttbar tau-
bane, når taubanen er av godkjent teknisk type og utelukkende
skal besørge godstransport. Når slik tillatelse er gitt, kan taubanen
anlegges og tas i bruk uten tillatelse etter første ledd, dersom ved-
kommende grunneier samtykker.

Tillatelsen gis for et bestemt antall år.

Tillatelse til anlegg av skitrekk under 2 kilometers lengde, som
anlegges helt over egen grunn, gis av vedkommende departement.

Vedkommende departement kan utferdige byggeforskrifter for
taubaner.

§ 2. Ønskes en taubane lagt over annenmanns eiendom, kan
Kongen meddele slik tillatelse for et bestemt antall år. Når det for
anleggets fremme anses nødvendig å erverve rådighet over annen-
manns eiendom, skal grunneieren om han måtte finne seg best tjent
dermed, kunne kreve at det skjer ekspropriasjon til eiendom.

Tillatelse skal bare gis:

1. Når taubanen er av betydelig interesse for anlegg eller drift
av bergverk, hytteverk, grube, steinbrudd, industrielt anlegg,
hotell, eller drift av gårdsbruk, skogeiendom, eller i andre lig-
nende tilfelle, og nytten for den eller dem som vil anlegge tau-

15. juli. banen, antas å være overveiende i forhold til den skade eller
Nr. 4. ulempe som derved vil forvoldes.

2. Når taubanen er av betydelig interesse for turistnæringen eller idrettslige formål, og nytten ved taubanen antas å være overveiende i forhold til den skade eller ulempe som derved vil forvoldes. Tillatelse til anlegg av taubaner til idrettslige formål gis bare til kommuner.

Med hensyn til anbringelse av taubane over, under, langs eller umiddelbart ved offentlig vei på landet blir å forholde overensstemmende med hva det er fastsatt i veilovgivningen.

§ 3. Taubane under 2 kilometers lengde, som noen anlegger helt over sin egen grunn og som utelukkende skal besørge gods-transport, er unntatt fra bestemmelsen i § 1, 1. ledd.

II.

Denne lov tar til å gjelde straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 15. juli 1949.

HAAKON
(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

15. juli.
Nr. 5.

Lov om fordeling av kommunal inntektsskatt, ilignet entreprenørfirmaer og andre som utfører bygge- eller anleggsarbeid i kommuner med store krigsskader og i kommuner der det reises industrianlegg.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 5. juli 1949 som lyder så:

§ 1. Kommunal inntektsskatt, ilignet skattepliktig som driver entreprenør- eller ingeniørvirksomhet eller arbeider som bygg-, tømmer- eller murmester, skal fordeles mellom ligningskommunen og bygge- eller anleggskommunen når vilkårene etter denne lov foreligger.

§ 2. Fordeling skal foretas når

- a) den skattepliktige i siste inntektsår har drevet bygge- eller anleggsvirksomhet i en eller flere av de kommuner som er nevnt i § 5 og

- b) inntekten av denne bygge- eller anleggsvirksomhet etter skatte- 15. juli.
lovens alminnelige regler skal skattlegges i en kommune som Nr. 5.
ikke er nevnt i § 5.

§ 3. Er all den bygge- eller anleggsvirksomhet som den skattepliktige har drevet i siste inntektsår, utført i en enkelt av de kommuner som er nevnt i § 5, skal denne kommune ha utbetalt halvparten av den utlignede kommuneskatt.

Har den skattepliktige i siste inntektsår drevet bygge- eller anleggsvirksomhet i flere kommuner, skal det regnes ut hvorledes en halvpart av skatten blir å fordele på de enkelte bygge- eller anleggskommuner når forholdet mellom den skattepliktiges samlede bruttoomsetning i siste inntektsår og bruttoomsetningen i den enkelte kommune legges til grunn. Andeler som ved denne beregning faller på kommuner som er nevnt i § 5, blir å utbetale til disse.

Hvis inntekten av noen del av den virksomhet skattyteren har drevet siste inntektsår etter skattelovens alminnelige regler blir å skattlegge i et annet distrikt enn det, hvor den skatt som skal fordeles er lignet ut, skal denne del av virksomheten settes ut av betraktning ved anvendelsen av reglene i denne paragraf.

§ 4. Fordeling etter denne lov skal bare finne sted når den utlignede kommunale inntektsskatt i fordelingskommunen utgjør minst kr. 10 000.

Utbetaling til bygge- eller anleggskommunen skal bare finne sted når kommunens andel i skatten utgjør minst kr. 1 000.

§ 5. Denne lov får anvendelse når den skattepliktige i siste inntektsår har drevet bygge- eller anleggsvirksomhet i Elverum, Eidanger, Bergen, Laksevåg, Voss, Ulvik, Årdal, Kristiansund, Molde, Grytten, Nord-Aukra, Sunndal, Namsos, Steinkjer, Hemnes (i Nordland), Mo i Rana, Meløy, Bodø, Fauske, Ankenes, Narvik, Kvenangen, Nordreisa, Skjervøy, Lyngen, Kåfjord eller Storfjord kommune eller i en kommune i Finnmark fylke.

§ 6. Fordeling av skatt etter denne lov foretas av forretningsføreren for ligningsvesenet (ligningssjefen, ligningsssekretæren) i det distrikt hvor skatten er utlignet.

Fordelingen kan bringes inn til prøving av Riksskattestyret innen en frist av 3 måneder etter at melding om fordelingen er sendt vedkommende kommune.

§ 7. Skattepliktig som nevnt i § 1 plikter å gi de opplysninger som er nødvendige ved gjennomføringen av fordeling etter denne lov.

I forbindelse med fordelingen kan det foretas bokettersyn eller besiktigelse som nevnt i landskattelovens § 83, sjette ledd, jfr. § 106, syvende ledd, byskattelovens § 76, sjette ledd, jfr. § 98, syvende ledd.

15. juli. § 8. Kongen eller den han gir fullmakt kan treffe nærmere bestemmelser om gjennomføringen av denne lov.

Nr. 5. § 9. Denne lov trer i kraft straks og gjelder for skatteårene 1949—50, 1950—51 og 1951—52.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 15. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

15. juli. **Midlertidig lov i henhold til midlertidig konvensjon mellom Norge og Finland av 10. september 1948 om forholdsregler mot at rein kommer over grensen mellom de to riker.**

Nr. 6.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 5. juli 1949 som lyder så:

Kapitel I. *Vokting m. v.*

§ 1. Reineier er pliktig til å vokte sine rein så det så vidt mulig unngås at de kommer over riksgrensen.

Når gjerde er oppført i henhold til konvensjonens § 2 og av vedkommende fylkesmann i Norge og lensstyrelse i Finland godkjent som grensegjerde, trer i alle spørsmål som omhandles i denne lov, gjerdelinjen istedenfor riksgrensen.

Kapitel II. *Reins grenseoverskridelser m. v.*

§ 2. Kommer finsk rein (rein hjemmehørende i Finland) inn på norsk område, skal vedkommende lensmann når han ved selvsyn har brakt forholdet på det rene, sammen med to sakkyndige og pålitelige vitner foreta så nøyaktig opptelling av dyrene som mulig. I antallet medregnes ikke rein under ett år.

Det skal under opptellingen søkes brakt best mulig på det rene hvilke øremerker de opptalte rein bærer. Dette bør fortrinnsvis skje ved at en eller flere rein blir kastet fast eller merkene på nært hold eller ved kikkert blir iaktatt av vitnene. Er det ikke på denne måte mulig på tilfredsstillende vis å få konstatert øremerker på et rimelig antall av de opptalte rein, kan nedskyting av ett eller flere dyr finne sted. Okserrein over 4 år skal ikke nedskytes.

Er det voldt skade som etter § 10 er gjenstand for erstatning,

skal lensmannen og de vitner som er nevnt i første ledd, sammen undersøke skaden og fastsette erstatningens størrelse. Herunder skal tas hensyn til om norsk rein (rein hjemmehørende i Norge) har medvirket til skaden. 15. juli. Nr. 6.

Det skal på stedet føres protokoll over resultatet av opptellingen med nøyaktigst mulig angivelse av når og hvor reinen er påtruffet, samt av øremerker og hårmerker i den utstrekning disse er konstatert. I tilfelle av nedskyting vedlegges avklipp av øremerker av de drepte dyr. Er det voldt skade som kan kreves erstattet, skal nøyaktig beskrivelse av skadens art og omfang samt takseringen tas inn i protokollen. Det skal også anføres om norsk rein har medvirket til skaden og i tilfelle i hvilken utstrekning.

Protokollen underskrives av lensmannen og vitnene.

Fylkesmannen kan gi nærmere forskrifter om føring av protokollen.

§ 3. Hvis omstendighetene gjør det hensiktsmessig, kan vedkommende norske lensmann drive reinen tilbake over grensen og videre fram til nærmeste finske reineier eller reingjeter som har rein under vokting, levere den til ham og kreve skriftlig erkjennelse for mottagelsen.

Har utdriving funnet sted, skal opplysning om dette innføres i den protokoll som er nevnt i § 2.

Er reinen fulgt av eier eller gjeter, plikter denne å hjelpe til ved utdrivingen. Unnlatelse eller forsømmelighet straffes med bøter.

§ 4. Når norsk rein som oppholder seg i Finnland, drives tilbake over grensen av vedkommende finske myndighet, er nærmeste norske reineier eller reingjeter som har rein under vokting, pliktig til å motta reinen til midlertidig vokting og gi skriftlig erkjennelse for mottagelsen.

Er reinen ved utdrivingen fra Finnland fulgt av eier eller gjeter, plikter denne å hjelpe til ved utdrivingen.

Reineier eller reingjeter som unnlater å oppfylle sine plikter etter første og annet ledd, eller som er forsømmelig under utføringen av disse plikter, straffes med bøter.

§ 5. Når det på den måte som er omhandlet i § 2, er konstatert at finsk rein er kommet inn på norsk område, skal lensmannen snarest mulig sende melding om dette til vedkommende finske lensmann. Meldingen skal inneholde opplysning om det som etter §§ 2 og 3 er anført i den der nevnte protokoll. Den skal sendes ved telegram eller telefon, eller, hvor dette ikke lar seg gjøre, ved brev. Skjer meldingen ved telefon, skal den snarest mulig bekreftes skriftlig.

Er den finske rein blandet sammen med norsk rein på slik måte

15. juli. at lensmannen finner at utskilling må foretas, skal han i meldingen gi opplysning om dette og samtidig eller i særskilt melding snarest mulig deretter fastsette tid og sted for utskillingen. Samtidig skal han underrette de norske reineiere hvis rein er sammenblandet. Utskilling kan om nødvendig fastsettes uhindret av tidsfristene i lov om reindriften av 12. mai 1933 § 68, tredje ledd.

Lensmannen plikter å sørge for at utskillingen kan holdes til den fastsatte tid.

Eierne av den sammenblandede rein er pliktige til selv eller ved stedfortreder å hjelpe til ved utskillingen. Lensmannen kan i tilfelle leie nødvendig hjelp.

Ved utskillingen skal det føres protokoll som bl. a. angir den finske reins nøyaktige antall samt så vidt mulig alle reins øre- og hårmerker.

Reineier som unnlater å oppfylle sin plikt til selv eller ved stedfortreder å hjelpe til ved utskillingen eller som viser forsømmelighet under oppfyllelsen, straffes med bøter.

§ 6. Er ikke norsk rein som ulovlig oppholder seg i Finnland, drevet tilbake til Norge, plikter vedkommende norske lensmann så snart han har mottatt den melding som er omhandlet i konvensjonens § 7, å sørge for at reinen blir hentet uten opphold. Må utskilling holdes, skal reinen hentes til den tid som er fastsatt for utskillingen.

Lensmannen skal straks underrette vedkommende norske reneiere, som enten personlig eller ved stedfortreder plikter å hente reinen uten opphold eller til den tid som er fastsatt for utskillingen. Sørger ikke eieren for henting av reinen, skal lensmannen hente den.

Reineier som unnlater å oppfylle sine plikter etter foregående ledd, eller som viser forsømmelighet under oppfyllelsen, straffes med bøter.

§ 7. Lensmannen fastsetter godtgjørelsen for midlertidig vokting i henhold til § 4, første ledd. Fastsettelsen kan innen en måned forelegges fylkesmannen til endelig avgjørelse.

Vedkommende reneiere er ansvarlige én for alle og alle for én for omkostninger ved midlertidig vokting, utskilling og avhenting av norsk rein. Beløpet skal om nødvendig utredes forskuddsvis av offentlige midler. Det kan inndrives ved utpanting etter fylkesmannens ordre.

Den reneier som har betalt omkostninger, kan i tilfelle hos sine medansvarlige kreve tilbakebetalt den forholdsmessige andel som ikke gjelder hans rein.

§ 8. Fylkesmannen kan bemyndige en eller flere kyndige, hederlige og pålitelige personer som ikke har reindrift som hovednæring, til å utføre det som i §§ 2, 3, 5, 6 og 7 er pålagt lensmannen.

Fylkesmannen skal meddele vedkommende lensstyrelse i Finland de bemyndigede personers navn og adresse. 15. juli.
Nr. 6.

§ 9. Når det er sendt melding overensstemmende med § 5 har Norge rett til å kreve som betaling for den finske reins ulovlige opphold 10 % av verdien av de opptalte dyr. De beløp som innkommer ved slik betaling skal avsettes til et fond hvis midler, så vidt mulig etter hvert, fortrinnsvis skal brukes til oppføring eller vedlikehold av grensegjerder mellom Norge og Finland.

Har nedskyting funnet sted, kommer verdien av de nedskutte dyr til fradrag i betalingen. De nedskutte dyr skal om mulig selges til inntekt for statskassen.

Påtreffes reinen på norsk grunn etter at 20 dager er forløpet fra avsendelsen av den melding som er omhandlet i § 5, eller, om utskilling må holdes, fra den dag som er fastsatt for utskillingen, blir forholdet å betrakte som ny grenseoverskridelse selv om reinen ikke har vært utdrevet eller hentet.

§ 10. Skade voldt norske innvånere av rein hjemmehørende i Finland eller av reinsens eiere eller gjeter og skade voldt staten ved at de finske eiere eller gjeter har tatt virke i statsskog, skal erstattes. Dog kan erstatning ikke kreves for skade i statskog voldt av den som etter mottatt melding om finsk reins overskridelse av grensen, har oppholdt seg i Norge for å drive reinen tilbake til Finland eller for å hente den, når det ikke er voldt større skade enn nødvendig.

§ 11. Omkostninger som voldes ved offentlige tjenestemenns og de i §§ 2 og 3 nevnte vitners og bemyndigede personers reiser ved samling, opptelling, utdriving, vokting og utskilling, avgivelse av melding (§ 5) og andre forføyninger i anledning av finsk reins overskridelse av grensen, erstattes med det beløp som fastsettes av fylkesmannen, dog ikke med mer enn 5 % av de opptalte reins verdi.

§ 12. Hvis antallet av de rein som er talt opp på samme dag, ikke overstiger ti, kommer bestemmelsene i §§ 6, 9 og 11 ikke til anvendelse.

I dette tilfelle kan nedskyting bare finne sted hvis det er voldt skade som etter § 10 kan kreves erstattet.

§ 13. Den verdi hvorefter den betaling som er fastsatt i § 9 og den erstatning som er omhandlet i § 11, skal beregnes, fastsettes for hvert kalenderår før årets begynnelse på den måte som er omhandlet i konvensjonens § 15.

§ 14. Det påligger vedkommende lensmann og de personer som i medhold av § 8 er bemyndiget til å handle istedenfor lensmannen, å føre en bok autorisert av fylkesmannen hvor det i kronologisk

15. juli. orden skal føres inn alt som er passert vedkommende reins grense-
Nr. 6. overskridelse.

Særlig skal føres inn:

1. Ordlydende gjengivelse av melding som er sendt i henhold til § 5, med nøyaktig angivelse av når og på hvilken måte den er sendt.
2. Melding som er mottatt fra de finske myndigheter om at norsk rein er kommet inn i Finland, med nøyaktig gjengivelse av meldingens innhold og angivelse av når og hvorledes den er mottatt.
3. Opplysning om hva som er foretatt i anledning av slik melding som er nevnt under 2.
4. Spesifisert oppgave over de omkostninger som i henhold til § 11 kan kreves helt eller delvis refundert av Finland.

§ 15. Utskrift av den protokoll som er omhandlet i § 2 sendes til fylkesmannen snarest mulig etter forretningens avholdelse. På samme måte sendes hvert halvår utskrift av den bok som er nevnt i § 14. Fylkesmannen skal straks sende gjenpart av de mottatte utskrifter til vedkommende lensstyrelse.

§ 16. Tidligst tre måneder etter mottagelsen av den utskrift som er omhandlet i § 15, første punktum, fastsetter fylkesmannen de beløp som skal betales i henhold til § 9.

Ved hvert halvårs utløp skal fylkesmannen sende vedkommende lensstyrelse oppgave over disse beløp og over erstatninger etter §§ 10 og 11, som i henhold til konvensjonens § 16 kreves utredet av offentlige finske midler.

De beløp som vedkommende finske lensstyrelse krever i henhold til konvensjonens § 16, skal fylkesmannen utbetale av statskassens midler straks han har mottatt oppgaven.

Beløp som i henhold til dette er utbetalt av den norske statskasse, skal refunderes av de reineiere som har rein på beite i det område hvorfra grenseoverskridelsen har funnet sted. Fordelingen mellom de enkelte reineiere fastsettes av fylkesmannen enten ved en alminnelig bestemmelse eller i hvert enkelt tilfelle.

Fylkesmannen kan helt eller delvis frafalle krav om refusjon hos en reineier hvis kravet må antas å virke åpenbart ubillig.

Refusjonskrav kan drives inn ved utpanting etter fylkesmannens ordre.

Kapitel III. *Forskjellige bestemmelser.*

§ 17. Bestemmelsene i denne lov har ikke anvendelse på kjøre- og trekkrein som Norges eller Finnlands innvånere bruker på reiser i det annet rike. Dog må slik rein ikke beite på de områder i nær-

heten av boplasser som bestemmes av vedkommende rikes myndigheter. 15. juli.

Nr. 6.

Det som er bestemt i første ledd, gjelder også kjøre- og trekkrein som brukes av innvånere av de to riker når de ferdes langs riksgrensen mellom Njuolasjokkas sammenløp med Skietsamjokka og grenserøys nr. 343.

Reinen skal under beiting på det annet rikes område holdes bundet.

Norske reineiere kan under flytning vår og høst bruke flytteveier over finsk område til de tider og på de steder som er fastsatt av vedkommende finske myndigheter, dog uten å la reinen beite på finsk grunn.

På samme måte skal finske reineiere under flytning kunne bruke flytteveier på norsk område etter nærmere bestemmelse av vedkommende norske myndigheter, dog uten å la reinen beite på norsk grunn.

Overtredelse av foranstående bestemmelser straffes med bøter.

Denne lov er ikke anvendelig på slakterein som under betryggende vokting lovlig innføres.

§ 18. Når vedkommende lensstyrelse ber om det, skal fylkesmannen sende denne en fortegnelse over de reinmerker som er registrert i norske grenseområder.

Lappefogden skal påse at det ikke registreres nye norske merker som lett kan føre til forveksling med merker som tidligere er registrert i Finnland.

Nye merker som meldes til registrering, skal før denne foretas, sendes de finske registreringsmyndigheter med forespørsel om det er noe å bemerke til at registrering foretas. Lappefogden skal på forespørsel fra finske registreringsmyndigheter om registrering av nye finske merker, omgående meddele om det er noe å bemerke til at registrering foretas.

§ 19. Lensmennene plikter på sine reiser ved grensen å føre tilsyn med de gjerder som er ført opp i henhold til konvensjonen. Det skal sendes melding til vedkommende finske lensmann om feil som måtte være oppdaget ved grensegjerder.

§ 20. Den som forsettlig beskadiger noe gjerde som er nevnt i konvensjonens §§ 2 og 3 eller åpner grind i slikt gjerde uten å sørge for at den på forsvarlig måte stenges, straffes med fengsel inntil 6 måneder.

Er handlingen forøvet uaktsomt, er straffen bøter.

Gjerningsmannen plikter å erstatte voldt skade.

Påtalemyndigheten skal så vidt mulig søke spørsmålet om erstatning avgjort i forbindelse med straff-forfølgningen.

15. juli. Straffesak eller erstatningssak anlegges i det rike hvor gjer-
Nr. 6. ningsmannen er bosatt.

§ 21. Kongen bestemmer hvilken godtgjørelse lensmannen og de i § 8 nevnte bemyndigede personer har krav på i anledning av opptellingsforretning og vurdering av voldt skade (§ 2), utdriving (§ 3), utskilling (§ 5) og avhenting (§ 6).

På samme måte fastsettes godtgjørelsen til de vitner som er nevnt i § 2.

§ 22. Denne lov trer i kraft straks.
Samtidig oppheves lov av 24. juli 1827 angående straff for overtredelse av 8de artikkel i grensekonvensjonen med Russland av 14/2. mai 1826, lov av 22. mai 1902 om den alminnelige borgerlige straffelovs ikrafttreden § 4, II nr. 3, lov av 29. juni 1923 i henhold til konvensjonen mellom Norge og Finnland av 3. mars 1922 angående overensstemmende forholdsregler til forebyggelse av at rein kommer over grensen mellom de to riker, samt § 22, annet ledd, i lov av 18. juni 1938 i henhold til konvensjonen mellom Norge og Finnland av 30. april 1936 om forholdsregler mot at rein kommer over grensen mellom de to riker.

For den tid denne lov gjelder, settes ut av kraft §§ 19, 20 og 21 i sistnevnte lov av 18. juni 1938.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 15. juli 1949.

HAAKON
(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

15. juli. **Kongelig resolusjon.**

I henhold til § 12 i lov om tilsyn med elektriske anlegg av 24. mai 1929 bestemmes at de ved kongelig resolusjon av 5. april 1935 fastsatte bestemmelser om krav til teoretisk og praktisk minsteutdannelse for arbeidsledere (installatører), montører og driftsledere ved elektriske anlegg m. v., endres således at eksamen fra Befalsskolen på Oscarsborg i tiden 1916—1936 stilles likt med eksamen ved elektroteknisk avdeling ved teknisk skole (teknisk mellomskole).

15. juli. **Kongelig resolusjon.**

I. Statens andel av omsetningen ved veddemål ved totalsator ved travløp fastsettes fra 1. juli 1949 slik:

5 % av omsetningen når denne ikke overstiger kr. 50 000 pr. 15. juli. løpsdag.

II. For omsetning over kr. 50 000 pr. løpsdag:

10 % av det første kr. 100 000

17,5 % av det neste kr. 100 000

25 % av den overskytende omsetning pr. løpsdag.

III. De ved nedsettelsen av statens andel opptjente beløp tillates ikke nyttet til forhøyelse av premiene uten Landbruksdepartementets tillatelse.

Kongelig resolusjon.

Finansdepartementet gis fullmakt til å gjøre unntak fra bestemmelsene i kgl. resolusjon av 5. september 1945 § 18, 1. ledd, jfr. midlertidig lov av s. d. om visse finansielle tiltak § 3 c, om at vedkommende verdipapir skal være ledsaget av bevitnelse om registrering for rettsgyldig å kunne omsettes og innløses m. m.

15. juli.

Utgiver: Statsrådsekretær Leif Østern.

